

Körtvélyes Ákos: Sziréndal

MAGUS könyvkritika

IRODALOM

Nagy érdeklődéssel és kíváncsisággal vártam a III. Szkriptúra novellapályázat győztes írásának szerzője által írt önálló kötetet. A Napmadár, ha szárnyra kap című írása kifejezetten kellemes emlékként él bennem és ahogy annak az értékelésénél is jeleztem, annak idején alkotótársam is volt Írókörben a szerző. Minden jel arra mutatott, hogy kiváló olvasmányélménnyel gazdagodhatok általa. Süvített a szél a hype-vonattal nyitva hagyott kabinablakán...

Érdekes módon a M* irodalmában eddig mindig szerencsés végeredménye volt annak, hogyha egy szerző regény helyett lazán összefüggő írásokat zsúfol egy kötetbe. Ez a módszer szinte teljesen végigkísért már minden kiadót és generációt és a nemrégiben megjelent Bosszúangyal esetében is bevált egy új (elsőkönyves) szerzőnél. Szóval igazán elmondhatjuk, hogy kedvező csillagzat alatt vártam a Sziréndalt. Hogy a témája-borítója-címe nem csigázott fel legyen az én bajom (Körtvélyes Ákos legutóbb a naplovagokat csomagolta emészthető és élvezetes formában komoly ellenszélben).

Itt jegyezném meg, hogy fontos alkalom ez a M* irodalom történetében hiszen egy új szerző nem csak a könyvön belül, de már a borítón is büszkén felvállalja polgári-magyar-valódi nevét. Erre korábban csak olyan módon volt példa, hogyha valaki már használt valamilyen írói álnevet. Talán most már nincsen szükség többé ilyes-

mire. A Delta Vision kiadónál legalábbis így gondolták, akik most a Könyvhét alkalmából jelentettek meg egy új könyvet Ynev világához (tehát a borítón ismét szerepeltetik a kiadó nevét a saját M* logójukkal).

Pozsgay Gyula készítette borítófestmény kifejezetten a könyvhöz készült és ha nem is kifejezetten egy jelenetet, de majdan a történet „gerincét” képező hajót ábrázolja félkészben, illetve az egyik főszereplőt, aki kapcsolódik az eseményekhez. Ez még mindig örömteli dolog, kifejezetten kellemes is ránézni az eredményre. Azt már csak félig kötözködve jegyzem meg, hogy az árbócokat furcsa módon csonkként illusztrálja... mintha LEGO stílusban épülne egy ekkora hajó. De erről majd később... ahogy a címről.

Belevágva végül a könyvbe rögtön két (!!) bevezetés fogad minket az érdemi szöveg előtt. Ezek elsősorban feleslegesek, másodsorban unalmasak, de legalább rövidiek. Titokzatos jelentések titokzatos hatalmasságoknak titokzatos dolgokról ... mintha a kötet egyes különálló írásait érdemben össze tudnák velük fogni. Elárulom: nem sikerül. Rossz stílusban idézi a novellapályázatos kötetek kétségbeesett próbálkozását a hangulatteremtésre. Tény, hogy nélkülük még kevésbé értenék hogyan kerültek ezek az írások egymás mellé.

A hegyi ember során Eligor, akinek témájával már a fülszöveg is hergelt, és egy eddig ismeretlen harcostársa hergel egy medvét félszáz oldalon keresztül. Mivel ez az írás tetszett a legjobban a kötetben végül, ezért egy kis kiegészítést érdemel: nagyon szépen és hangulatosan megírt vadásztörténet, amely egyike az örökifjú ereni herceg sok-sok hasonlóan izgalmas legendája közül. Körtvélyes Ákos nagyon szépen ír, Eligorról eddig igen keveset tudtunk konkrétan (nem volt mihez tartania magát), szóval szívesen olvasok róla személyesebb történetet.

Sajnos a lezárásnál ismét visszatér az egyik bevezető melléközöngéje, aki szerint EZ a történet ANNYIRA érdekesítő és izgalmas volt, hogy a fél Északi Szövetséget átkutatta, hogy megtalálja a helyszíneket, szereplőket és nyomokat. Ekkor éreztem, hogy a könyv értékítéletet és az enyém nem egy polcra helyezi azt, hogyha két ember HERGEL EGY MEDVÉT. De legalább szépen megvan írva és tényleg hangulatos (a bevezetés és a befejezés nélkül). A fülszövegben és az átvétőkben emlegetett Eligor-rejtély megfejtéséhez utoljára itt kerülünk közelebb a kötetben egyébként.

Rogún fia Rogg a második írás és a kötet gerince. Több mint kétszáz oldalon keresztül építenek egy hajót a törpék. Emlékszem még, amikor a M.A.G.U.S. kalandorokról és kalandozókról szólt, izgalmas cselvetésekről, ősi rejtélyek kihüvelyezéséről, dévaj nőszemélyek ármánykodásának letöréséről. Ehelyett itt dokkot takarítanak, fát vesznek, tervrajzokat egyeztetnek, dolgoznak... néha valaki átver valakit, illetve kínosan elégtételt akar venni becsületsértésért. De mivel minden szereplő unszimpatikus, így nem érdekelt túlzottan.

Belemehetnék abba, hogyha lett volna szerkesztő, akkor ezt az írást (ahogy a könyvet) nagyjából ötödöli terjedelem hátrányára és cselekmény javára. Felelmegethetném, hogy a fiktív világ nemlétező fogalmaira kitalált újabb kifejezések használata nem szerencsések (különösen, ha nincs senki aki ellenőrzi, hogy elírják e helyenként). Az, hogy a főszereplő egy törpe és az ő szemszögéből érdekes lehet a mi emberi világunk még kecsegtethet érdekes megoldásokkal ... de néha ő is emberként hivatkozik magára (mivel ugye egy személyes napló formájában van az írás).

A fentiek közül inkább egyiket sem teszem szívesen. Csak azt tudom döbbenet megjegyezni,

hogy mennyire UNALMAS mindaz ami itt történik. Hogy miért nem kyr tervrajzokat használnak az óceán átszelésének tervéhez? Erionból évente indul egy hajó a másik kontinensre... értenek hozzá. Miért keveri össze folyton a könyv furcsa módon a kontinensek egymáshoz képesti elhelyezkedését? Antoh istennő egyik helyi megfelelője Annir (ebben a könyvben néha Arrin) önmagában érdekesebb téma.

Szabályosan továbbmenekülünk a következő írásba (átrágyva magunkat ismét a redundás átvétőkön), mely a Karkazún sólyma. Ez a novella teljesen olyan, mintha anno a Kardok a ködben fejedászos pályázatos kötetből maradt volna ki (okkal). Embervadász jön, barangol Shulurban és izgatottan átvesz egy élő-émlékkristályt hordozó nemeslányt. Nagyon vártam ezt az írást, mert itt megjelennek végre az Ikrek, akiket kedvelek, kergetik kicsit az embervadászt és a lányt, kiderül, hogy miért nevezik főhősünket sólyomnak (mondjuk ez érdekes). Az átvétők szövegek szerint ez az aktus ismét izgalmasabb és fontosabb dolog, mint amilyenek én éreztem, de ekkor már nem lepődöm meg.

Szigetrév szülötte a kötet utolsó, még eseményekkel kecsegtető írása. Az eddig felhalmozódott feszültséggel úgy bánik el, ahogyan az átvétők szövegek az előző novella főszereplőjével. Az események fókuszpontját visszagyálazza a Kimérák Háborújába, mindenki „kedvenc” Hatodkorába. Kicsit összefogva értelmezve és értékelve a Függelék első fejezetével értelmezhető, ami egy új koncepció és ynevi helyszín ígéretével kecsegtet. Hát ... gondolom ez is azoknak szól, akik szeretik a kyr fajt (vagy még nem unja).

Az mondjuk érdekes, hogy a furcsa halemberek nem csak lovcraft hangulatúak, de több rajongói szerepjátékos kalandmodulban előfordultak már a M.A.G.U.S. kapcsán (megj.: egyiket sem én írtam). Az, hogy az óceánon nemzedékeken át építettek ki egy szigetcsoportot mesterségesen két kontinens között (hogy azután 15 év alatt áthajózva egy egész fajt megtelepítsenek itt) megintcsak az én értelmi- és/vagy felfogóképeségemen. Nyakon öntve Ryekkel és Jakirte Jak Cyr megjelenésével sok volt.

A kötet után következő Függelék kibogozásától eltekintenek (bár vannak nyálánkságok, Pyarron istenei tovább süllyednek). Alapvetően szomorú vagyok, mert TÉNYLEG azt hittem, hogy jól fogok szórakozni a könyv olvasása közben. Eligor eltűnéséről ígerte a kötet, hogy közelebb hozza, de ez nem történt meg (az pedig, hogy a Bíborgyöngyök III-ban már lezártuk ezt a témát ugyanennél a kiadónál megint csak nekem tűnik fontosnak). A valódi titok és rejtély, ami a könyv megjelenése előtt már kíváncsivá tett, hogy mit keres a „szirén” fogalma Yneven. Ezt sem sikerült megválaszolnia (csak egy átvezető szöveg próbálkozott vele ... eredménytelenül).

Emlékszem még, amikor a M.A.G.U.S. kalandorokról és kalandozókról szólt, izgalmas cselvetésekről, ősi rejtélyek kihüvelyezéséről, dévaj nőszemélyek ármánykodásának letöréséről. Ez nem az.

2016.06.20.

Szerző: Gulandro

Forrás: Kronikak.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely